

bestemt Politik, maa sige os her, hvilke Muligheder, hvilke Haab han har om at kunne gennemføre den.

Den højtærede Konseilspræsident var dernæst ret uvillig stemt over en Bemærkning, jeg havde fremsat i Anledning af hans Paaberaabelse af Programstandhaftighed. Jeg havde ikke henvist til, at navnlig den højtærede Konseilspræsident saa ofte havde skiftet Standpunkt. Jeg har flere Gange haft Lejlighed til at fremhæve, at den højtærede Konseilspræsident har altid været moderat og ført moderat Politik, saa det er saamænd ikke ham, som saa hyppigt har skiftet Standpunkt. Men jeg havde i meget mild Form henvist til den Kendsgerning, at et Standpunkt, indtaget som Opposition, ikke altid har været bindende for Regeringspartiet, saa man dog maatte kunne haabe, at det heller ikke kunde være saa absolut bindende i denne Situation, i alt Fald ikke egnede sig til at paaberaabes. Naar den højtærede Konseilspræsident siger, at dette ikke er Vejen til at opnaa Forstaaelse med ham, vil jeg sige, at Forstaaelse med ham paa Bekostning af politisk Sanddrthed agter jeg ikke at søge. Forstaaelse med ham paa Grundlag af Smiger agter jeg ikke at søge. Den højtærede Konseilspræsident maa nøjes med Smiger af sine Venner. Jeg hører ikke til hans Parti, og den Forstaaelse, vi kunne tænkes at opnaa, kan ikke opnaas paa det Grundlag, den højtærede Konseilspræsident anlagde. Naar han mener, at vi ikke ere hans Venner, og at han derfor ikke kan sammen med os arbejde paa Juni-Grundloven, vil jeg sige, at vi ere ikke Partifæller, men hvis Forholdet var dette, at der var et Punkt, om hvilket vi hver fra sin Side kunde sige, at vi ere Venner af denne Sag, Venner af Juni-Grundloven, paa dette Punkt kunne vi altsaa mødes, nu vel, saa tror jeg, det vilde være tilstrækkelig stærkt, — fordi det er et sa stort Spørgsmaal, — til at bære ud over Partiuoverensstemmelserne i øvrigt.

Men den højtærede Konseilspræsident har altsaa ikke røbet nogen som helst Tilbøjelighed til at ville arbejde for Juni-Grundloven, og han har læst op en hel Række Udtalelser fra et Tidspunkt, da man kæmpede for at bevare den Forfatning, vi havde. Jeg har allerede sagt derom, hvad jeg kan anføre, men maa jeg tilføje, at de Argumenter, den højtærede Konseilspræsident henter fra Fortiden, have ingen Kraft overfor det, som nu foregaar. Og det, som nu foregaar, er dette, at i den højtærede Konseilspræsidents Program staar der Kravet om Genindførelse af Juni-

Grundloven. Den højtærede Konseilspræsident har erklæret, at han staar paa dette Program, hans Indenrigsminister har ved flere Lejligheder udtalt, at hvis der er noget forfatningsmæssigt Spørgsmaal, som man i Landet kræver løst, er det Afskaffelsen af den privilegerede Valgret. Altsaa nu er der fra alle Sider i vort offentlige Liv udenfor Højre og delvis endogsaa med Tilslutning derfra — dertil skal jeg komme tilbage — rejst Krav om en Forfatningsforandring, altsaa nytter det ikke noget som helst at henvise til, at man paa et tidligere Tidspunkt ikke fandt det rigtigt at rejse dette Krav. Spørgsmaalet er, hvorfor man saa ikke vil gaa over til den virkelige Grundlovsforandring, som der er Tale om fra vor Side, og derpaa har den højtærede Konseilspræsident atter fuldkommen meldt Pas i sin Besvarelse.

Fra Højres Side er der nu kommet det, som jeg betegnede som værende af Kuriositetsinteresse, idet der fra en Side af Højre er blevet erklæret Villighed til at forhandle om den store Grundlovssag. Det er virkelig interessant som Kuriositet, at Højre stiller sig saadan. Men paa Grund af denne Højres Stilling er det netop, at hele Interessen samler sig om denne Regering, thi nu har man altsaa ogsaa fra Højres Side erklæret, at man er villig til at optage Forhandling om den store Grundlovssag. Der er tilsammen 100 Mand her i Tinget, som ere Tilhængere af de Principper, der ere nedlagte i Juni-Grundloven. Fra alle Sider er man villig til at forhandle om en anden Sættning af Landstinget. Hvad er det da, som holder Regeringen tilbage fra at føre an i denne Sag? Derpaa er det, den højtærede Konseilspræsident ikke har givet os noget som helst Svar.

Konseilspræsidenten (Berntsen): Det ærede Medlem, der nu satte sig, ironiserede over, at jeg havde brugt et saa stort Forbillede som den engelske Førsteminister. Jeg undser mig selvfølgelig ikke ved at bruge et saadant Forbillede, men mit Standpunkt til det Spørgsmaal, det ærede Medlem har rettet til mig, var mig klart, før jeg var bekendt med det Svar, som den engelske Minister gav paa et lignende Spørgsmaal. Nu siger det ærede Medlem, at de to Ting kunne ikke sammenstilles. Jo, de kunne netop sammenstilles. I England kan Kongen udnævne Peers, forøge Antallet af Overhusmedlemmerne. Det ved enhver. Men saa spørge Ministerens Modstandere ham, om han vil bruge denne